Pregaria.cat

Entrada

L'amic de l'espòs

El convit està en els seus moments suprems. Hi ha un gran ambient. Les taules estan plenes de viandes i els bons vins no paren d'omplir les copes. És una festa formidable.

Sense que ningú se n'adoni el jove espòs fa una ràpida mirada de complicitat al seu amic, que fa temps que està pendent d'ell perquè tot vagi la mar de bé. En aquella mirada hi és tot: "gràcies, quin bon amic, m'encanta com ho has fet, mira com s'ho passen, estic feliç la vida és fantàstica...."

Feia hores que els convidats havien marxat. La sala ja tornava a tenir el seu estat normal. Taules netes, rams de flors a fora, terra polit, fins els empleats havien ja plegat de la feina. Cansat l'amic de l'espòs s'anava secant la suor amb els extrems d'un mantell que era a terra. I al seu imaginari encara hi era la mirada clavada del seu amic. Ella sola omple de tal forma el seus sentiments que no es canviaria per ningú. I quina sort tan gran són aquestes amistats!

Hi ha un mot que defineix molt bé el contingut d'aquesta mena d'amistats: la complicitat. Potser pensem poc que som invitats a la complicitat per un Déu que tot ho voldria fer amb nosaltres. El seu projecte és com un banquet, de noces, d'amor, de vida, de joia que tendeix a ser definitiva.

Nosaltres més aviat voldríem que Déu ho fes tot sol i ens anés solucionant els temes a cops de bona sort. Però no és aquest el seu estil. Com que Ell és comunitari, estima la dimensió col·lectiva, familiar: Pare, Mare, Germà, Espòs, Amic.

Complicitat per a fer un canvi en la qualitat humana de les relacions. Complicitat per a treballar a favor dels oprimits i menystinguts. Complicitat per a convidar, per a obrir portes, per a acollir, per a acompanyar, per a canviar, per a sanar.... I una sola mirada en mig del batibull de la festa és suficient per a tota una vida. Perquè també es donen situacions, com les que Ell va anunciar, d'una mena de dejuni dolorós. Sempre cal recordar la mirada del banquet.

Text: Marc 2, 18-22.